ANUL IV. -- No. 12
15 Aprilie 1928

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
și în românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al «Ligii Apărării Naționale Creștine»

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 luni 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA BOB Nr. 7

IMPRIMERIA A. ANCA, CHIRIAȘ:
PETRU TIMARIU
CLUJ, STRADA REGINA MARIA Nr. 43

ANUL IV. — Nr. 12 15 Aprilie 1928

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Rubrica permanentă

Pentru ca să se ştie

Denunţăm din nou marelui public pe aceia, cari au apărat pe Jidanul GROEDEL în procesul cu Maramureşenii, de pe urma căruia sătenii de baştină şi-au perdut pădurile ce le aparţineau de veacuri:

Apărătorii, cumpăraţi cu banii lui Iuda, poartă numele:
EMIL HAŢIEGANU, deputat naţional-ţărănist şi profesor la Universitatea din Cluj.
MIRCEA DJUVARA, deputat liberal şi profesor la Universitatea din Bucureşti.
VALERIU ROMAN, proaspăt liberal, fost secretar general al L. A. N. C.

Cine ajută pe duşmanii României la bârfirea ţării?
COSTA FORU, de la „anumita presă" şi
N. GHIULEA, membru în partidul naţional-ţărănist şi profesor la Universitatea din Cluj.

Având în vedere, că Inalta Curte de Casaţie a adjudecat Jidanului Groedel 26.000 iugăre în paguba Maramureşenilor, aşa încât veneticul acaparator a ajuns proprietarul acestui latifundiu forestier; noi cerem cu stăruinţă, în virtutea legii agrare, ca imediat ce va fi ieşit din indiviziune Jidanul Groedel să fie expropriat la fel ca şi ceilalţi proprietari de păduri, pentru ca acele comune de pe valea Vişeului, cari au dreptul după lege, să fie puse în stăpânirea pădurilor, ce le-au aparţinut din moşi-strămoşi.

In discursul rostit la senat, în ziua de 22 Martie 1928, de P. S. S. Episcopul Nicolae Ivan de la Cluj, la discuţia generală a legii Cultelor (vezi revista *Renaşterea*, organul oficial al Eparhiei, No. 14 din 1 Aprilie 1928) a atins chestiunea mizeriei Moţilor provenită din faptul că *„pădurile de mult le-a tăiat dl. Tischler cu concursul bine voitor al politicianilor patentaţi din Ardeal"*.

Ştii, onorate cititor, cine sunt *„politicianii patentaţi"*, cari au ajutat pe Jidanul Tischler să despoaie pe Moţi de averea lor strămoşească? Iată numele celor vinovaţi:
EMIL HAŢIEGANU, deputat naţional-ţărănist şi profesor la Universitatea din Cluj.
GHEORGHE LEON, deputat liberal şi profesor la Universitatea din Cluj.
PETRE GROZA, fost ministru averescan.

„INFRĂŢIREA RONÂNEASCĂ"

Program creştin şi ură de rassă

— Gânduri de Paşti —

După somnul înzăpezit al iernei geroase, popas semnificativ al firei măestre, o atmosferă primăvăratecă ne aduce întâiele solii de trezire din letargie.

La fel în viaţa tainică a sufletelor, după clipite de stagnare, prin botezul penitenţial al paresimelor, întrezărim suflul Invierii creştine. Cristos învie şi cu El, noi. Sunt zile sfinte de Paşti.

Adesea e necesară o înviere şi în viaţa intelectuală, când lăpădăm prejudiţii şi ne fixăm alte pietre de hotar, alte faruri de orientare în zbuciumul răscolit al lumii noastre ideologice. Iată o bizară înlănţuire de idei: creştin şi ura de rassă. Să căutăm, ca gând de Paşti, o orientare.

Opinia publică a zilelor noastre a îmbrăţişat problema antisemită ca pe o idee de extremă importanţă, care îşi aşteaptă imperios rezolvirea. Şi idea este oarecum jenantă pentru toţi meticuloşii, cari nu au curajul să privească în faţă anomalia socială provocată de parazitismul pansemit.

Auzi voci ridicate din cercuri ştiinţifice ori chiar din tabăra eclesiastică, având tendinţi vădite de potolirea zelului antisemit: Nu se poate admite, ca într'un *program creştin* genuin să intre *ura de rassă*... Este nedemn de numele unui neam să se sperie de năluca dominaţiei lui Iuda asupra globului pământesc...

Dr. M. *Müller-Clandius* într'o carte apărută recent la Berlin sub titlul sugestiv „Deutsche Rassenangst", dupăce constată, că antisemitismul multă vreme a fost neexistent ori cel mult o manifestaţie de intoleranţă religioasă, şi abia după expediţiile cruciate a luat un caracter social politic, — îşi exprimă mirarea nereţinută, cum de poporul german astăzi, în faţa pericolului iudaic, este cuprins de spaima rassistă. Ori este in german energie înăscută de progres şi conducere, ori îi lipseşte această vir-

tute şi pentru cazul din urmă şi aşa este pierdut. „Tertium non datur". Nu vede aşadară cu nimic justificată mişcarea puternică antisemită din Germania, dusă până la „vandalismul" (e constatarea presei iudaice) de a smulge şi sfărâma monumentele de pe mormintele din cimitirele israelite... Dacă ar fi întrebat, nu ar înţelege acest apărător al rassei „alese" nici rostul legilor din Bavaria, cu severă opreliște împotriva tăiatului ritual (das rituelle Schächten) şi cu ordin categoric de a ameţi vitele înaintea tăiatului la abator pentru a nu fi chinuite, dispoziţie legiferată şi în Norvegia, atât de paşnică sub raport antisemit.

In „*Jüdische Presszentrale*" din Zürich se înregistrează sistematic declaraţii de provenienţă eclesiastică, prin cari se ordonă veto împotriva antisemitismului, pe motivul binecuvântat, că ura de rassă este condamnată prin principiul iubirei universale a aproapelui, temelia moralei creştine. Aşa e cazul episcopului calvin Desider *Balthazar* din Dobriţin, oraş zis şi „Roma calvină", cu susţinerea sa bombastă: „Aceia, cari cu lozinca antisemitismului cred să rezolve problema iudaică, aparţin elementelor celor mai puţin valoroase ale comunităţii culturale. Creştinătatea nu poate să tolereze cu braţele încrucişate nedreptatea brutală ce se face Jidanilor sub ochii ei, şi trebue în propriul ei interes moral şi faptic să se îngrijească de o aranjare cuminte, folositoare şi dreaptă a poporului care prin dispoziţia divină a fost împrăştiat în toată lumea". — La Danzig episcopul catolic, la începutul postului mare din acest an, dă ordin credincioşilor, să îmbrăţişeze pacea şi să se ridice împotriva agitaţiei naţionaliste, a antisemitismului şi a urei de rassă. — *Matulewitsch* decedatul arhiepiscop litvan de Wilna, originar născut din mamă iudee se obicinuia să ordone predicatorilor bisericei din Wilna, să cuvânteze împotriva antisemitismului.

In acelaş timp competenţe indiscutabile prin problema antisemitismului ca un postulat de extremă importanţă în cadrele realizărilor apostolatului creştin.

In opera catolică „Handbuch der Pastoraltheologie" de *Schüch-Polz* găsim o documentată justificare a antisemitismului catolic. Rassei semite aparţin, pe lângă Jidani, Arabii şi Sirienii. A aparţine unei rasse nu constitue o crimă. Deci „antisemitismul ca problemă de rassă, din punct de vedere catolic este absolut condamnabil, însă îşi are deplina justificare în sentinţa: Seminţiei jidăneşti îi lipseşte conştiinţa marginilor morale în viaţa economică; aceasta constitue miezul problemei jidăneşti", precum se constată prin materialul documentar alui *Sombart* în opera „Die Juden u. d. Wirtschaftsleben". In acelaş manual de pastorală se precizează după *Waldhausen*: „Naţiunile creştine au cu totul altă concepţie privitor la muncă şi viaţa economică şi în urmare au un fel de a lucra cu totul deosebit de al Jidanilor. Antisemitismul este o serioasă şi ultimă somare adresată guvernanţilor. Dacă aceştia vor răspunde cu dispreţ şi vor crede potrivit să provoace poporul cu ajutorul baionetei, atunci noi mergem înspre o răsturnare, asemuitoare celei de pe vremea reformaţiunei şi a revoluţiei franceze". „Liberalismul jidănesc, — continuă Schüch-Pölz — în anii lungi dinainte de eruperea răsboiului din 1914, până la Noemvrie revoluţionar din 1918, în faptă a ţinut pe loc orice însănătoşire a raporturilor sociale, precum şi libera mişcare a bisericei catolice, singura putere în stare să pună stavilă revoluţiunei sociale. Cu ajutorul social-democraţiei jidanii, cu toată minoritatea lor procentuală, prin măsuri de drept şi influenţă au ştiut să acapareze puterile de cârmuire şi să-şi practice înrâurinţa lor dăunătoare asupra tineretului prin literatură imundă, cinematograf şi afişare de reclame publice imorale. Când fostul deputat austriac *Wichtl* în cartea sa „Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik" supuse unei cercetări amănunţite rolul jidovimei şi descoperi fără cruţare ultimele scopuri ale masoneriei universale, îşi atrase cea mai crâncenă ură a contimporanilor jidani, deşi el nu aparţinea vreunui partid creştin. Insă după răsturnarea devenită istorie adevărată din 1918—19, o restaurare şi însănătoşire a raporturilor sociale, se poate înfăptui numai pe baza acelor legi, pe cari unul născut Fiu al lui Dumnezeu le-a lăsat bisericei singur adevărate. Aceste legi nu constitue nici decum o chestiune particulară pentru creştini şi catolici, ci o cauză a culturei, o cauză a păcii între naţiuni. Lumea nu se înoeşte prin răsturnarea lucrurilor existente, prin punerea în creştet a toate; ea a fost odată înoită prin Mântuitorul din Viflaim şi se va înoi iarăşi în Cristos, precum a enunţat ca program Piu X. In vremea, când liberalismul era în floare, partidele creştine au arătat anarhia economică şi secătuiala devizei „libertate economică"; de aceasta trebue să-şi aducă aminte ele şi în zilele când este a se clădi o nouă economie, şi să stăruiască pentru ridicarea unui *nou edificiu organic*, în care să asigură dreptul muncii spirituale şi corporale, şi se deschide teren dorului sănătos de creare, strivindu-se bazele pentru cămătărie şi speculă. (Salzb. K. Ztg. 1919—20). Creştinii în interesul lor bine priceput trebue să militeze pentru legea matrimonială creştină, pentru şcoala creştină; ei nu trebue să fie risipitori în chestia recunoaşterei drepturilor publice pentru *necreştini străini*, dinpotrivă trebue să creieze o legătură strânsă a creştinilor şi cu o astfel de putere proprie să stavilească intrarea dăunătoare a imigranţilor străini şi să facă imposibilă rămânerea corpului străin în satele creştine". (o. c. III[3] 838—9).

E bine să se ştie, că lucrarea Schüch-Polz în trei volume este un manual clasic de instrucţie pastorală la facultăţile teologice catolice. în special în Austria social-creştină, de sub conducerea energică a cancelarului *Seipel*. Găsim aci program precis şi complect, până la ideea eliminării fiinţelor parazitare dela sate. Antisemitismul aci constitue punct de program pastoral.

Oare s'a denaturat prin aceasta principiul iubirei alunecând pe panta desigur necreştină a urei de rassă? Să cercetăm.

Până la Isus Cristos sentimentul *iubirei aproapelui* nu a fost cunoscut, deşi constitue o notă adânc omenească a firei noastre. Dibuiri prin întunerec găsim delungul veacurilor ante-creştine. Auzim unele accente sfioase la *Chinezi*, *Buddhişti*, *Egipteni*, *Greci*, însă nu ajung culmile atinse de Isus în vorbirea de pe munte. Legea lui *Moisi* preconiza cel mult o iubire a conaţionalilor, iar pentru străin avea reţeta deuteronomică, de a mânca toate neamurile, care în interpretarea talmudică farisaică s'a explicat şi practicat ca ură faţă de duşman. Istoria este martoră, că oamenii mânaţi de porniri sălbatice primitive au trăit o eră de canibalism, sfâşiindu-se unii pe alţii. Bellum omnium contra omnes era lozinca generaţiilor sălbatice. Civilizaţia a adus între popoare un spirit paşnic şi o notă de dreptate. Insă până la venirea lui Cristos omenirea a rămas departe de noţiunea iubirei.

Cristos cu mâna dumnezeiască rupe vălul de întunerec, ce acoperea cuvintele mântuirei şi îşi sapă în granit temelia Legei Sale: „Iubiţi pe vrăşmaşii voştrii“! Acesta este verbul veşnic şi deapururi nou. Iubirea vrăşmaşilor este cuvântul de vrajă, care din fiară sălbatică făureşte pe omul cu adevărat supraom, apropiat de divinitate. Iubirea vrăşmaşilor este Magna Charta Legii lui Isus Cristos, ea ne înalţă din ţărâna pământului negru şi ne face „fiii Tatălui“ ceresc, care „soarele său îl răsare peste cei răi şi peste cei buni şi plouă peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi“. Creştini cu adevărat suntem numai prin iubirea ce ni-o cere Isus Cristos. Aceasta singură ne poate face „desăvârşiţi precum şi Tatăl nostru din cer desăvârşit este“. „Estote perfecti“, este idealul nebănuit de nici o minte profundă înainte de Mântuitorul. Pe calea acestei nobleţe creştine urcăm încet şi sigur spre culmile neumblate ale Cerului, după îndrumările Scripturilor sacre: Dii estis.

Bossuet ne îndeamnă în acest senz: „Soyons des Dieux, il nous le permet pour l'imitation de sa saintetè“. *Papini* în „Storiadi Cristo“ constată: „Isus un singur gând a avut, unul singur: Să transforme oamenii din bestii în sfinţi prin intermediarul iubirei. Circe vrăjitoarea, consorta satanică a frumoaselor poveşti mitologice, schimba pe eroi în animale pe calea plăcerii. Isus antisatana, anticirce este acela care salvează din animalitate, prin o forţă mai tare decât plăcerea“.

Omul prin firea sa este fiinţă socială (zoon politikon). Toţi oamenii, fără deosebire de rassă constitue o familie mare, pe întreg globul terestru, familia lui Dumnezeu, care pentru toţi este punctul de plecare şi ţinta finală. Toţi avem origine, scop final şi natură mamă comună. Că în sânul acestei familii se deslănţuesc duşmănii, este inerent firei noastre deteriorate prin păcat. Însă nici vrăşmaşul nostru nu încetează a fi om, deci nu poate să fie eliminat din sfera obligamentului iubirei. Aci rezidă marea taină a umanitarismului, trâmbiţat până la paroxism de hetzmeisterii socialdemocraţiei, însă nerealizat, decât doar în forma perversă a anarhiei, a teroarei, a suprimării în massă, a cekei bolşevice, a masacrului şi sacrilegiului, care transformă bisericile lui Dumnezeu în săli de dans charlestonian şi lupanare. Anumita presă ne serveşte cotidian pilde de apoteozarea crimei şi strivirea legii iubirii, care constitue adevăratul umanitarism creştin, prins cu puternice şi adânci rădăcini în solul firei noastre omeneşti.

Preceptul iubirei îşi are în doctrina creştină o perfectă precizare. Deşi nu excludem pe nimenea din sfera iubirei, totuşi între aproape şi aproapele este a se păstra o ordine, sau succesiune echitabilă şi raţionabilă. Atât afectiv — ca sentiment, — cât şi efectiv — cu fapta binefacerei — în necesităţi egale, spirituale ori corporale, mai mult trebue (!) să iubim pe cei mai apropiaţi de noi, adică pe părinţi, fraţi, rude, conaţionali. *Donat* iezuitul în „Summa Philosophiae Christianae“ VIII declară:

„Se permite şi este convenabil, ca oricine să-şi iubească naţiunea şi pe conaţionali, şi încă ceteris paribus mai mult decât pe alţii“. (n. 323).

In special legătura sângelui (coniunctio carnalis) este temelia oricărei alte legături, fiindcă îşi are prioritatea în ordinea firei. *Noldin*, moralistul iezuit dela universitatea din Innsbruck, în clasica operă „Summa Theologiae Moralis“ II., constată fără înconjur: „Erau unii cari considerau potrivnică desăvârşirei creştineşti atitudinea celor ce din rândurile aproapelui iubesc mai mult pe unul decât pe altul, pe motiv de consângenitate ori prietenie omenească. Insă merg pe pantă falşă; căci prin însaşi firea raţională suntem mânaţi să iubim mai mult pe cei ce ne sunt mai apropiaţi (magis coniuncti); harul (gratia) nu striveşte, ci desăvârşeşte natura. Deci şi cu iubire supranaturală putem şi *trebue* să iubim mai mult pe cei mai apropiaţi de noi“. (n. 80).

Este elecventă şi pilda lui Isus, care şi în colegiul Apostolilor a creiat o diferenţare în iubirea pentru cei din anturajul său, fiind — după vorba sfintei Scripturi — evangelistul Ioan „ucenicul pe care-l iubea Isus... carele se şi culcase la cină pe pieptul lui“. (Io 21_{20}).

Chiar pentru cazul, că în elementul semit pripăşit pe pământul românesc, nu am avea să vedem un duşman implacabil, şi atunci, nimeni nu poate să ne taxeze de şovini şi lipsiţi de nota iubirei creştine pentru motivul, că în programul Ligii constatăm superioritatea economică şi culturală a minorităţilor conlocuitoare datorită unui trecut sbuciumat de profundă nedreptate, şi luăm măsuri de apărarea factorului românesc determinant în asigurarea trainiciei noastre naţionale, cerând „numerus clausus, legiferarea proporţionalităţii în toate ramurile de activitate culturală şi economică“.

Unde mai luăm, că situaţia la noi e alta. Citim în „Jüdische Presszentrale“ din Zürich, că după afirmaţia lui *Braunstein*, în România nu sunt progromuri nici masacre de jidani, ci s'a deschis larg graniţa înspre răsărit pentru a se da adăpost la zeci de mii de jupâni scăpaţi ca prin minune de sabia lui *Petlura* în Ucraina. Toate lăpădăturile Galiţiei, Poloniei şi Rusiei s'au revărsat ca un potop imund peste falnicele plaiuri ale Maramurăşului, peste Basarábia, Bucovina şi Moldova. Plânge o ţară desmoştenită şi îngenunchiată de parazitarii, cari au cuprins codrii româneşti, fabricile, petrolul, miliardele, băncile, presa, literatura şi tot ce constitue comoara naţională. Şi acest jaf organizat de oameni, cari nu ne iubesc, ci ne urăsc ne sugrumă lent dar sigur, nu este neprobat de „partidele“ politice cârmuitoare dela 1886 până azi. Se trage peste toate vălul silenţiului criminal, pentruca să urmeze cu atât mai repede dezastrul naţiunei martire în războiul întregirii. In templul naţional a intrat „abominatio desolationis“, după suspinul profetic.

Ori vă mai îndoiţi, că jidanii ne urăsc? Ura, după definiţia moralei creştine, cuprinde în afară de sentimentul aversiunei şi ofensa cu tendinţa de a indigna pe altul, iniuria sau nedreptatea şi damnificarea sau păgubirea altuia. Faţă de duşmanul neamului, faţă de cel semit în primul rând, se cere, în programul Ligii o serie de sancţiuni „înăsprirea codului penal în ce priveşte calificarea şi pedepsirea infracţiunilor: falşul, bancruta, excrocheria, mituirea, contrabanda, eludarea legilor de apărare economică, falşificarea articolelor alimentare, propaganda pornografică şi anarhică şi comerţul de carne vie“.

Intemeiat pe opera monografică alui M. *Waldmann*: „Die Feindesliebe in der antiken Welt und im Christentume“, *Noldin* constată, că deşi există la neamul lui Israel idea de iubirea vrăşmaşilor, totuşi se limită această iubire la vrăşmaşii conaţionali, „ba chiar prigoneau cu ură pe toţi aceia, pe cari îi ştiau duşmani ai rassei şi ai religiunii lor strămoşeşti“. (o. c. 82). Insuş *Isus* Mântuitorul spune, că în etica Judeilor „s'a zis: să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăşmaşul rău“. (Mt 5_{43}).

Dacă în Polonia azi găsim la

Lodz pe *Ascher Kohn* stăpânitor al pieţei de textile, zis „Textilkönig“, în Africa de sud la Witbank pe fermierul E. *Lazarus* stăpânitor de dominioane, supranumit şi Kartoffelkönig, tot în Africa de sud la Kapstadt pe *Isac Lewis*, deţinătorul industriei de diamante, zis şi Diamantenkönig, — la noi în România, cercaţi statisticele, şi veţi găsi în proporţie însutită pe monopolizatorii străini ai bunurilor „naţionale. Şi după ce se îngraşă pe spinarea noastră, cu sarcasm demonic pe buze încep în străinătate campania de denigrare împotriva neamului românesc, ospital până la absurd, şi nobil până la laşitate. Din Sionul nostru naţional ingratitudinea semită cosmopolită face peştera tâlharilor. Şi am putea să împletim biciu de toc, precum a făcut Isus pe terasa bisericei din Ierusalim împletind biciu de funii, pentru a împrăştia toată banda hoţilor, comandată de demonul speculei, mamona aurului, duşmanii ireductibili ai Crucii.

Dar nu. Nu vrem să-i urâm. Ura de rassă nu este proprie pentru un program creştin. Suntem minimalişti. Ne cerem un singur lucru, *dreptul la viaţă*.

Dacă în afară de hotarele ţării se va năpusti asupra noastră haita denigranţilor, cari prin calomnie, demonstraţii „umanitariste“, şantaj vor să ne izoleze de restul lumii civilizate, vom stabili răspunderile pe socoteala jidanilor de acasă dela noi.

In lăuntrul hotarelor vom trezi conştiinţa naţională, că pământul Ţării este frământat cu sânge românesc, deci frânele cârmuirei în toate domeniile vieţii publice se cuvin, nu străinilor levantini, nici jidanilor hrăpăreţi şi ingraţi, ci Românilor, cari cu lacrimi fierbinţi şi vieţi încruntate au durat graniţele patriei întregite.

Deşteaptă-te Române
Din somnul cel de moarte!

Sunt zile sfinte de Paşti. Să se risipească precum se risipeşte fumul, duşmanii neamului, semănătorii de zizanii între fraţi de sânge. Este imperioasă nevoe de frontul românesc unic al fiilor celor două biserici naţionale, pentru a face faţă atacurilor nenumărare şi loviturilor surde, pe cari ni le aplică duşmanii etnici, cu patimă cruntă.

Dr. TITUS MALAI
profesor la Academia teologică din Gherla

Jidanu-i tot Jidan

In lupta ce ducem pentru trezirea simţului românesc faţă de primejdia Iudaismului cotropitor, se precizează tot mai mult în tabăra adversă un adevăr preţios, şi anume: în orice stare s'ar afla Jidanul, el tot duşman al României este.

Fie că fiul lui Israel are vre-o legătură cu ţara noastră, fie că nu a auzit de noi decât din depărtare, el se supune în mod instinctiv unei porunci de rassă: să ne lovească sub orice formă potrivită cu situaţia, în care se găseşte.

Cei cari au contact direct cu pământul nostru prea ospitalier caută să ne destrame puterile fizice, economice, morale după împrejurări: unii ne otrăvesc sistematic ţărănimea cu alcool; alţii o despoaie şi o robesc prin camătă, cei mai mulţi combină ambele metode. Aceia cari nu sunt în situaţia să ne atace direct trupul fiinţei noastre etnice, îi atacă sufletul: şi în credinţa-i religioasă, şi în structura-i morală, şi în putinţa-i de judecată.

Este inutil a scrie lung: toată lumea ştie, că diferitele secte religioase, susţinute în propaganda lor cu bani jidoveşti, au ţinta precisă de a despărţi poporul român dela sînul bisericilor noastre naţionale, cari ne-au servit şi de adăpost în urgia vremurilor şi de vatră luminoasă în întunericul trecutului.

Toată lumea ştie că o literatură lipsită de simţul autohton, desmăţată, pornografică aşa cum o surprindem în producţiile din strada Sărindar şi editurile jidoveşti din întreaga ţară, constitue cel mai primejdios instrument de atac contra simţului moral al populaţiei autohtone. In acest plan de ofensivă iudaică intră şi intreprinderea înfloritoare a cinematografelor, încăpută pe mâna Jidanilor, de unde imaginaţia tineretului şi a femeilor iese înfierbântată şi împinsă către o viaţă aventuroasă, în care trândăvia, luxul, sensualitatea, goana după bani şi ispita crimei înlocuesc mijloacele onorabile de a trăi nu numai pentru tine, ci şi pentru alţii.

Sub influenţa scrisului jidovesc sau jidovit ne sbatem asta-zi în mocirla celui mai murdar materialism, din care se creiază o nouă concepţie de viaţă, ucigând orice avânt nobil şi dezinteresat.

Toată lumea de bun simţ înţelege, cum Jidanii dela „anumita presă“ dau un asalt formidabil contra judecăţii sănătoase a poporului nostru, căutând a-i strecura perfid şi disolvant idei subversive, a-i inocula dorinţa bolnăvicioasă de perpetue schimbări politice, învenindu-i sufletul cu o permanentă neîncredere, cu o nemulţumire cronică, exploatându-i nevoile zilnice şi aţiţându-i până la frenesie patima arivismului la politicianii setoşi de putere. Nici odată bunul simţ românesc nu a avut de suportat un mai greu examen de rezistenţă, ca în timpul ce trăim, când dezertori din marele răsboiu, spioni ai duşmanului, trădători condamnaţi judecătoreşte, escroci de rând: toţi din seminţa lui Israel, în loc să-şi ispăşească pedepsele şi-au asumat rolul de a creia opinie publică şi a ne da lecţii de educaţie civică. Inţelege ori-cine ce pot expune dela tribuna lor, căptuşită cu finanţă internaţională, aceşti clienţi ai puşcăriilor, din care au scăpat prin amnestie, şi duşmani implacabili ai ţării în care se îngraşă.

Acestui triplu atac învierşunat şi permanent este expus sufletul românesc: în credinţa lui religioasă, în structura lui morală, în judecata lui sănătoasă.

Dar ne este dat să suportăm mai mult. Nu ajunge răsboiul crâncen, ce ne poartă Jidovimea din lăuntrul graniţelor. Nu ajunge că avem de luptat peste hotare cu o întreagă clasă de profesionişti în a ne bîrfi şi discredita: bancheri jidani, politicieni jidani, gazetari jidani, studenţi jidani susţinuţi cu valuta dela Banca Naţională a României. La această avant-gardă a unei noi ofensive de Iudaism, se mai adaugă cazul special al unui atac neprevăzut.

Credeam că un savant, ce şi-a făcut un nume mondial, se va putea înălţa de-asupra legăturilor de sânge ale rassei lui, va rămâne în atmosfera senină a ştiinţei, şi deci respingând impulsurile tainice ale neamului său va urma latura pozitivă de iubire şi armonie faţă de celelalte naţii.

Ei bine, nu.

Acest savant primeşte fără control sugestiuni atavice, li-se spune orbeşte, şi urăşte jidoveşte aşa cum îi dictează vocea sângelui. urăşte cu patimă România întregită pentrucă este Jidan: se numeşte *Einstein*.

Dau un fapt: Când chiar Ruşi de baştină, încă de sub regimul ţarist, recunoşteau caracterul românesc al Basarabiei, când toată diplomaţia europeană postbelică ne-a exprimat oficial acest adevăr istoric,

Jidanul *Einstein* marele matematician al vremilor noastre, a cerut acum de curând, în primele luni ale anului 1928, plebiscit pentru Basarabia! Jidanu-i tot jidan.

I. C. CĂTUNEANU

Despre Semnul LANC.: „Svastica“ 卐

Precum astăzi multe asociaţii de diferite feliuri au insigne, pe cari membrii lor le poartă spre a se recunoaşte — dacă sunt numeroşi şi din diferite regiuni — şi pentru a afirma şi prin aceasta în faţa lumii existenţa asociaţiei lor, tot aşa din timpuri străvechi luptătorii aveau pe zidurile cetăţilor, pe steagurile lor, pe suculurile lor, şi purtau pe uniformele lor diferite semne distinctive. De aici derivă întreaga heraldică, emblemele ţărilor, a ţinuturilor, a oraşelor, de aici blasoanele familiilor nobile, deaici decoraţiile diferitelor ordine. Toate semne distinctive.

L. A. N. C., ca oaste politică menită celui mai sfânt războiu, şi-a luat ca semn distinctiv, pentru steagurile şi pentru membrii ei, svastică 卐. Era necesar să adopte un semn pentru recunoaşterea camaraderească între-olaltă a luptătorilor dela un capăt la altul al ţării, pentru încurajarea şi ridicarea moralului lor prin afirmarea făţişă a luptei sfinte, pe cari sunt hotărîţi să o ducă, şi prin autosugestia purtării unui talisman, cum şi pentru înlesnirea propagandei în massele adânci ale naţiei. O dovadă de înlesnirea propagandei: *Astăzi oricine vede acest semn în orice parte a ţării, fie pe steag fie ca insignă pe piept, fie ca cusătură pe haină, fie numai desemnat de copii cu cridă pe o scândură sau cu un cărbune pe părete, ştie despre ce e vorba.* Işi aminteşte imediat, că naţia duce o luptă grea şi foarte importantă, că de rezultatul ei depinde viitorul lui şi al copiilor lui. Şi se încurajează prin însuşi faptul că vede svastica, întrucât constată că idea luptei este răspândită, devremece s'au găsit inşi, cari să desemneze svastice, semnul acestei lupte.

Ce este svastica, de unde vine această denumire a ei, cum şi dece L. A. N. C. a luat acest semn şi nu altul, despre acestea urmează să tratăm în acest articol.

Denumirea de „svastica“ a semnului acestuia se află în Vede-Vedas, — cari sunt cărţile sfinte ale vechilor Induşi din Hindostan, scrise în limba numită „Sanscrit“, ceia ce însemnează, „limba sfântă“, pe la anul 1500 înainte de Hristos. *In acele „Vedas“ se descrie acest semn numit „svastica“ şi se vorbeşte despre el ca despre un străvechiu semn sfânt al Arilor,* cum este astăzi crucea semnul sfânt al creştinilor.

Dar cine erau Arii? Cred că nu va fi de prisos să răspundem pe scurt la această întrebare. *Poporul străvechiu, dela care descinde întreaga noastră rassă, în aceleaşi Vede, deci în limba sanscrită, este denumit „Aryas“*, ceia ce înseamnă: „cei înalţi“, „cei minunaţi“, „cei străluciţi“. Probabil, acelaş popor, căruia legendele eline îi dau denumirea de *„Pelasgi“. Popoarele, cari se trag din aceşti Ari — „Aryas“ — alcătuiesc rassa noastră arică, numită după ei.* Deşi foarte numeroase astăzi şi foarte întinse, toate aceste popoare, având acelaş sânge, sunt strâns înrudite întreolaltă, oricât de diferenţiate, şi de multe ori cumplit de înduşmănite, apar ele astăzi.

In afară de trăsăturile caracteristice ale feţei, *înrudirea acestor popoare se dovedeşte în mod hotărîtor şi prin unele asemănări generale ale graiurilor.* Vom lua ca exemplu lămuritor numai următoarele trei cuvinte în limbile:

Sanscrită:	*Elină:*	*Latină:*	*Germană:*	*Română:*
Pitar	Patér	Páter	Vater	Tată
Nâman	Onoma	Nomen	Name	Nume
asti	esti	est	ist	este

Inrudirea acestor graiuri apare clară şi evidentă.

Au aparţinut rassei noastre arice, având acelaş sânge şi caracteristice asemănări de graiu următoarele popoare şi familii de popoare: Inzii sau Hinduşii; Familia de popoare iraniene (Perşii, Armenii, Georgienii — aceste două din urmă amestecate cu Traco-Geţii — şi popoarele dispărute: Bactrii, Mezii, Sciţii, Iazigii); Egiptenii; Elinii; Traco-Geţii cari descind etniceşte: Românii, Albanezii, deasemene şi Sârbii, Ucrainienii, Polonii, Slovacii şi Cehii, cari au substratul de sânge traco-getic atât de puternic, încât am putea zice că toţi sunt Traco-Geţi slavizaţi); Familia de popoare romanice (Italienii, Francenii, Spaniolii, Portughezii şi *ca graiu* îi aparţinem şi noi Românii); Familia de popoare slave (din punct de vedere etnic sunt numai Ruşii, Venzii şi Slovenii); Familia de popoare germanice (Norvegienii, Svedezii, Danezii, Nemţii Olandezii şi Englezii); Littuanii; şi Celţii (în Irlanda, Scoţia şi în Bretagne din nordul Franţei).

Iar această a noastră rassă arică, alcătuită din toate popoarele şi familiile de popoare enumărate, descinzând din vechii Ari, *când şi unde a apărut?* Adică în ce parte a globului pământesc au apărut Arii pentru prima dată? Şi de unde s'au întins ca rassă în toate celelalte părţi?

După ipoteza unor cercetători vechimea rassei noastre arice ar fi de aproximativ şaptezeci de mii de ani, deodată cu apariţia speciei omeneşti albe, al cărei trunchiu principal este. *Iar în ce priveşte leagănul Arilor,* până mai acum treizeci de ani era admisă ipoteza, că el ar fi fost în platoul Asiei mijlocii, *astăzi* însă, în urma altor cercetări mai recente ale problemei, *toţi învăţaţii din lume par a fi de acord, că Arii au apărut în platoul Ardealului* şi în genere în această regiune carpatică, care se ridicase între cele dintâiu părţi ale Europei din valurile mării. Ipoteză lansată pe vremuri de fostul profesor al universităţii din Iaşi Teohari Antonescu şi afirmată astăzi de aproape unanimitatea savanţilor străini. *Aşadar de aici s'a întins treptat rassa arică în toate părţile globului pământesc.*

In afară de rassa noastră arică, mai ţin de specia umană albă alte două rasse — cu totul deosebite de rassa noastră — şi anume: rassa semită şi rassa fino-tatară sau turanică sau mongolă. Ambele s'au diferenţiat prin corcire, contrară legilor firii. Şi anume *rassa semită a luat naştere din corcirea speciei albe cu specia neagră, iar cea turanico-mongolă din corcirea speciei albe cu specia galbănă.* Aşa se şi explică inferioritatea însuşirilor lor şi chiar sterilitatea lor în ce priveşte crearea de culturi naţionale şi de civilizaţii specifice. Rassei turanice îi aparţin: Mongolii, Tungusii, Tibetanii, Tatarii, Finesii, Laponii, Estonienii, Turcii, Maghiarii sau Hungarii şi Bulgarii (deşi aceştia au graiu slav), iar dintre popoarele dispărute: Hunii, Gepizii, Avarii, ş. a. Rassei semite — denumirea după legenda lui Sem — i-au aparţinut în vechime Babilonenii, Sirienii, Asirienii, Chaldeii, Foenicienii cu Cartagienii şi Hebreii, iar astăzi îi aparţin: Arabii, Etiopienii şi *Jidanii.* Aceştia din urmă — descendenţi ai Hebreilor, au

fost împrăştiaţi în lume din statul Iuda şi deaceia se şi numesc Jidani, adică „Iudani“ — *s'au corcit şi cu tribul, turanic sălbatec al Chazarilor din nordul Mării Caspice,* cari la anul 850 au primit religia Talmudului.

In cursul miilor de ani rassa noastră arică — reprezentanta purităţii speciei albe — *a fost împiedecată în desvoltarea ei şi a avut mult de suferit din cauza năvălirilor periodice, ale celorlalte două rasse.* De câteva ori a fost ameninţată — am putea zice — în chiar existenţa ei. Iar *astăzi întreaga cultură arică, şi civilizaţia creştină a întregii omeniri, sunt în mod grav ameninţate de invazia parazitară şi de toxinele emanate de stârpitura semito mongolă, de monstrul iscat din corcirea blăstămată a două corcituri nenorocite, de monstrul etnic, care poartă numele de Jidani.* Intreaga rassă arică a început a vedea pericolul şi a lua poziţie de apărare. Cei mai grav şi mai imediat ameninţaţi din toată rassa arică suntem noi Românii, cărora monstrul ne-a declarat războiu de pradă şi de nimicire.

Ne trezim şi ne organizăm şi noi. *Iar în lupta noastră de apărare a naţiei, a rassei noastre şi a civilizaţiei creştine, ce semn putea fi mai potrivit decât semnul străvechiu al. svasticei,* care pare a fi apărut deodată cu rassa arică şi s'a răspândit în toate părţile dimpreună cu toate popoarele ei?

Ce va fi însemnat svastica în primele ei începuturi? Fără îndoială posibilă, ea a fost un semn religios. Ca atare este descrisă şi în „Vedele“ Induşilor străvechi. Şi chiar până astăzi ea este purtată pe frunte de preoţii brahmani. Acelaş înţeles religios trebue să-l fi avut şi la preoţii vechilor Egypteni în templele lui Osiris. Deasemene se pare că de pe atunci se făcea distincţie între semnul svastica 卐 ca semn al luminei, al creaţiunii, al biruinţei binelui, al norocului, şi *sunastica* sau *sanvastica* 卍 ca semn al întunerecului, al distrugerii, al răului, al înfrângerii, al nenorocirii. Şi ar fi poate o explicaţie: *Braţele svasticei arată drumul aparent al soarelui,* iar sanvastica ar însemna drumul întors al soarelui, ceia ce nu s'ar putea imagina decât ca un cataclism ceresc, echivalând cu nimicirea.

De însămnătate hotărîtoare pentru noi Românii este însă faptul extraordinar, că semnul svasticei s'a aflat de cea mai mare vechime — vechime de mii de ani înaintea Vedelor, din epoca pietrei! — *în săpăturile arheologice din ţara noastră.* Şi anume la Bod şi la Tordoşiţa în Transilvania. Din această împrejurare, în afară de altele, putem trage conclusia — în afară de alte concluzii, — că *dacă svastica este a întregii rasse arice, apoi desigur ea este în primul rând a noastră a Traco Geţilor!* Deaceia e şi firesc faptul, că aproape de timpurile noastre ea s'a găsit pe o inscripţie a Legiunii romane recrutate din Dacia şi numită Aelia Dacorum.

Fiind svastica semn religios din timpuri atât de vechi, ea va fi putut uşor să se confunde — dată fiind asemănarea, —*şi poate chiar să fi determinat cultul crucei la creştini,* după răstignirea şi omorîrea prin chinurile crucii a Mântuitorului Isus de către Jidani. Aceasta este de altfel chiar afirmaţia unor învăţaţi, cari au scris istoria religiunilor în genere şi a religiei creştine în special. In orice caz e deosebit de interesant faptul, că *în catacombele dela Roma* — deci în primele începuturi ale bisericii creştine, din timpurile Sf. Apostol Petru — *s'a găsit semnul svastica nu numai pe păreţii catacombelor, ci şi pe odăjdiile preoţilor. Semnul acesta s'a găsit apoi si în cele mai vechi biserici ale apusului.* De exemplu cea mai veche biserică din Franţa e la Grenoble şi datează din secolul al 6-lea. In ea se află svastica, „la croix gammé“, cum îi zic Francezii. Iar *în Bizanţ, multă vreme crucea creştină a avut şi forma svasticei,* fapt pentru care a şi fost numită într'un timp cu denumirea improprie de „cruce bizantină“.

In ţara noastră svastica, pierzându-şi treptat în cursul timpului nu numai înţelesul religios, ci şi pe acela de talisman apărător de rele şi aducător de noroc — afară de trifoiul cu patru foi, care are forma sfasticei şi deaceia e considerat talisman, — *s'a păstrat totuşi mai mult ca în oricare altă ţară în diferitele isvoade de ornamentaţie:* In cusături, crestături, scrierea oauelor, decoruri sculptate în piatră şi aplicate pe ziduri, în izvoade de zugrăviri. Repet *în numeroase cazuri până în ziua de astăzi, ca la niciun popor în lume.* Dar să cităm câteva din cazurile mai caracteristice: La Curtea de Argeş în mormântul Domnitorului Radu-Negru, la Mănăstirea Putna în tezaurul păstrat din timpul lui Ştefan cel Mare, la biserica Trei-ierarhi din Iaşi s'au aflat svastica. Ar fi de prisos şi banal să enumăr toate bisericile, în cari eu personal — în diferite regiuni ale ţării — am găsit semnul svasticei întrebuinţat în diferite feliuri ca ornamentaţie, ca decor. Voi aminti totuşi numai două: Rozeta sculptată în piatră dela turnul de întrare în Mănăstirea Neamţu, clădită de Alexandru cel Bun, este o frumoasă svastică în linii rotunde. Iar pe catapiteasma bisericii din Frătăuţii Vechi din Bucovina am văzut două şervete de mare vechime întinse ca podoabă. Pe unul era cusută svastica, iar pe cellalt sanvastica. Ambele în linii curbe.

Aşa fiind, svastica este în primul rând a noastră a Românilor, mărturisind băştinăşia noastră străveche pe acest teritoriu, ca Geto-Daci şi ca rădăcină principală a maretului arbore a rassei arice.

Iată pentruce şi în ce înţeles L. A. N. C. a luat svastica drept semn al ei în lupta, pe care urmează s'o ducă contra puhoiului jidovesc. Au mai luat-o şi alte popoare — sperăm că în curând o vor lua toate popoarele din lume — ca simbol al aceleiaş lupte sfinte contra pericolului satanic jidovesc. Noi însă, ridicând semnul acesta pe steagurile noastre, purtându-l pe pieptul nostru şi răspândindu-l sub toate formele lui în toate colţurile ţării, înţelegem nu numai să-l avem ca o insignă distinctivă, *ci prin aceasta noi înţelegem să afirmăm:*

1. *Că suntem mândri de puritatea rassei noastre arice şi de însuşirile specifice strălucite ale sângelui nostru Traco-Getic!*

2. *Că înţelegem să ni păstrăm puritatea rassei şi însuşirile noastre specifice, ferindu-ne de corciri cu rassele inferioare, semită sau mongolă!*

3. *Că suntem străbăştinaşi pe acest teritoriu al nostru, pe care nu înţelegem să-l împărţim cu nimeni, sub nici-un cuvânt, şi pe care înţelegem să-l apărăm până la ultimul strop de sânge, contra oricui ar încerca să ni-l ştirbească, şi sub orice formă!*

4. *Că, spre a apăra gloria trecutului şi destinele viitorului neamului nostru, suntem gata la orice jertfe!*

Şi acum o asemănare, pentru a încheia. Era într'o dupăamiază a anului 312. Imparatul Constantin — devenit mai târziu „Constantin cel Mare“ şi Sfântul Constantin“ — stătea în cortul său din mijlocul taberii, gânditor şi adânc îngrijorat, aproape desnădăjduit. Oastea protivnicului său Maxentiu era neasemănat mai puternică decât a sa.

şi ca număr şi ca organizaţie. Bătălia. care trebuia să înceapă peste două zile, se putea considera — după toate calculele omeneşti — de mai nainte pierdută. Intâmplător îşi ridică privirile întristate spre ceriu. Şi în clipa aceia observă, cu uimire de nedescris, o minune. Soarele se prefăcuse în cruce, iar dedesupt litere de foc închegară patru cuvinte: *„In hoc signo vinces“* adică „prin acest semn vei învinge. Iar în noaptea, care a urmat, i-a apărut în vis chipul lui Isus Hristos şi l-a sfătuit să puie semnul sfânt al crucii pe steagurile oştirii şi pe coifurile ostaşilor. Indemnul acesta a fost urmat imediat a doua zi, victoria a fost câştigată în mod strălucit în bătălia care a urmat, şi prin ea s'au rupt zăgazurile, cari împiedecau revărsarea luminii mântuitoare a creştinismului asupra lumii întregi!

In preajma răsboiului sfânt, pe care trebuie să l ducem pentru apărarea teritoriului nostru, a fiinţei naţiei noastre, a rassei noastre arice şi a civilizaţiei creştine, cu puterile noastre slabe contra tuturor puterilor iadului revărsate pe pământul ţării noastre, suntem şi noi îngrijoraţi. Dar iată că în ceasul greu al îndoielii duhurile strămoşilor Ari din adâncurile insondabile ale timpurilor ni proiectează, ca pe un semn luminos vestitor de biruinţă, „svastica“ misterioasă şi norocoasă!..

Camarazi luptători L. A. N. C.-işti, ridicaţi-o în slava steagurilor, aşezaţi o pe piepturile voastre, adunaţi-vă, organizaţi-vă şi porniţi la luptă cu încredere. E lumina tainică a destinelor rassei noastre arice, e talismanul sigur al victoriei şi al norocului naţiei noastre!

„In hoc signo vincemus“ — prin acest semn vom învinge!

卐 Ion Zelea-Codreanu.

Huşi, 20 Martie 1928.

Ofensiva lui Gröedel

Incă din Noemvrie 1927 ş'a pornit Groedel turma de complici la iuruş contra oamenilor de omenie, cari perzistă în loialitatea lor faţă de poporul jăfuit.

Groedel are funcţionari şi unelte gata la ori şi ce, abia ş'a pus piciorul în Maramureş şi reînviu martorii şi certificatele administrative, despre cari Curtea de Casaţie din Budapesta (Curia) s'a pronunţat în 1900 **„că sunt dovezi deochiate“** ori **„probe obţinuite în Galiţia“**.

Spre a să masca de sfânt uneltele lui Groedel au numit prin jandarmii Generalului Davidoglu de senatori pe protopopii activi **Artur Anderco şi Victor Şteţiu,** cari în repeţite rânduri — cum i-a denunţat ministrul justiţiei la cameră — au intervenit în favorul evreilor contra composesorilor români. Ba Victor Şteţiu, deşi nu era preşedintele composesoratului fiind forţat a dimisiona din 9 Nov. 1924 s'a prezentat la Casaţie în 6 Februarie 1927, a stat pe banca evreilor şi a înaintat 2 memorii prin cari susţinea segregarea frauduloasă.

Iscăliturile au fost adunate fraudulos dela ţărani „pentru petiţie. să li se deie mălai, lemne şi uşurarea sarcinilor“. A făcut intervenţii la judecători. Pentru trădarea credincioşilor săi l'am dojenit în „Patria“ şi cum Gherla nu reagase am fost silit să-l traduc în faţa justiţiei bisericeşti în Aprilie 1927. In „Patria“ la sfârşitul unor serii de acuze s'a strecurat informaţia inexactă, că Şteţiu ar fi intervenit şi la dl Maniu. Informatorul meu pe atunci era în secret avocatul lui Groedel şi din răutate m'a informat greşit ori pe Şteţiu l'a confundat cu dl **I. Maxim** inginerul lui Groedel, care susţinut şi de un deputat preot a intervenit la dl Maniu cu rezultat negativ. Şteţiu înghite acuzele şi călăreşte pe inexactitatea fără importanţă. Dacă mergea la dl Maniu s'ar fi pocăit — gravă e însă intenţia sa de aiurea şi rolul său de **„sabesgoi“** — care-l continuă prin informaţii mincinoase în „Universul“. După terminarea la instanţa bisericească îl voi traduce în faţa justiţiei — dar fără prudenţa de-a uza „de probele Maramureşene“.

Dosarul dela Direcţiunea C. F. R. Cluj şi dl consilier Stanciu pot dovedi, că Rapaport n'a primit concesiunea de-a clădi C. F. industrială pentru stăpânul său Groedel şi astfel nici pădurile dnilor Ionás şi Munkácsy nu se pot exploata. Voi proba că Şteţiu — a servit şi serveşte peste tot nu numai pe slugaşii lui Groedel, ci pe toţi evreii din composesorat în procesul canonic intentat şi nu va muşamaliza „bâlciul din 27 Nov. 1927“.

Rog onorata redacţie în anex să binevoiască a reproduce contractul din Moisăi, comunicat în Iulie 1927 şi din „Neamul Românesc“ în Ardeal şi părţile ungurene de N. Iorga să binevoiască la Vişaul de sus a reproduce paginile dedicate acestui renegat, ca lumea românească să aibă ideie din ce troacă s'au scos liberalii parlamentarii din Maramureş. Şteţiu a ajuns într'un hal, când nici ţăranii nu-l mai iau în serios. Ştilul său e oglinda sa. In anchetă şi apoi în procedura canonică îl voi dovedi şi sper a scăpa biserica din Maramureş de acest „şabesgoi“ a lui Groedel.

Voi trece la obiect — la reformaţiile lui Şteţiu referitor la composesorat. După cum arată sentinţele 17.882/1905 P., 1816/1911 P. şi 589 C. 1923 — Şteţiu minte, când afirmă că suprafaţa composesoratului Vişaul de sus şi de mijloc ar fi 27.000 jug. cad. pentrucă după coala cadastrului din 1862 toată suprafaţa atunci era 24.424 jug. cad.

E ticăloasă minciună că românii ar primi din composesorat 17.811 jug. cad. — adeca toată suprafaţa de pădure, după scăderea altor culturi. Românii, 1464 familii, — perd tot ce au, pentrucă acaretul lor comun rămas pe mai departe în comunitatea composesorală s'a fixat în partea aceea a composesoratului, care definitiv s'a expropriat pentru Stat! Astfel perd totul şi se desfiinţează pe vecie şi composesoratul! Cei ce primesc din partea desmembrată a composesoratului gazete individuale, au fost siliţi să-şi vândă pe nimica lui Groedel pentru finanţarea învârtelei lemnoasele: răşinoasele cu 45 lei m³ şi lemnul de construcţie cu 25 lei! Din 8500 jug. clasificate, ţăranii români primesc abia 627 jug. clasificate, a căror lemnoase le-au vândut la îndemnul agenţilor lui Groedel, între cari se află protopopul Şteţiu Victor, măestrul stilului de rândaş.

Să vedem cum ş'a păgubit biserica. Deşi era economul composesoratului, acaretul bisericei din Vişaul de sus s'a furat. cum o mărturiseşte în informaţiile date „Universului“, încât fără nouă evaluare bisericei s'a dat acaret în alt loc. Cum să poate una ca aceasta şi cine a jăcmănit? Pentruce nu s'au vândut lemnele? In acaretul meu se cuprinde Preluca lui Gotan cu 33 jug. cad păşune dată în loc de pădure sub numele de lăzuitură. Păşunile le-au indosit, să poată continua învârteala şi le-au numit fraudulos „lăzuituri“, deşi nu sunt, căci lăzuiturile sunt defrişări intrate în proprietate particulară, cari nu pot fi împărţite, ci numai compenzate în cheile de îndreptăţire. A întrelăsat să validiteze pentru biserică fon-

dul şcolar, să unească acaretele ambelor biserici să primească aşezare mai bună etc. etc. A contribuit la fraudele evreilor ca complice la evaluarea frauduloasă, la procedura frauduloasă, la deposedarea credincioşilor săi, la cumulările scandaloase ale evreilor şi la toate fraudele ticăloase comise de V. Papp Simon, Groedel şi evreii, pe cari i-a servit înşălându şi şi mintindu-şi credincioşii.

Acuma fiind patronat de fruntaşii liberali cointeresaţi la jaful composeratului — comite eşirile nesăbuite făcând spume la gură, când biserica unită are cea mai mare lipsă de ajutorul mirenilor. Am văzut, că ghiarele lui Groedel cât sunt de lungi, până şi la „Patria" au ajuns, unde au plasat o notiţă răutăcioasă, deşi de 9 ani colaborez gratuit, nu a voit să-mi publice desluşirile: cenzura dlui Haţieganu s'a unit cu iuruşul lui Ştețiu! M'am pregătit după începutul din „Szamos" şi presa maghiară la un asalt mai greu, mai puternic, că prin scandal să se producă diverziunea necesară deplasărei dorite. Groedel cu asalturile ridicule, nu va ajunge scop, şi dreptatea românilor v'a mira în ciuda tuturor sataniştilor.

Dr. V. Filipciuc

Cauze şi Efecte *

Poporul român este considerat ca un popor agricol. Până acum a trecut şi el, ca toate popoarele, prin fazele naturale de desvoltare economică: păstoria, agricultura şi acum tinde către ultima fază, a industriei.

Există formulată o lege în ştiinţele naturale, o lege biologică, care spune: funcţia creează organul.

Până în prezent ştiinţa naturală nu a găsit o desminţire a acestei legi. Această lege se aplică şi omului de azi, ca şi celui de ieri.

Indeletnicirile obişnuite ale popoarelor, creează anumite aptitudini, care se transmit prin ereditate generaţiilor următoare. Popoare cu asemenea calităţi moştenite, avem în antichitate, ca şi în zilele noastre.

La noi, începuturile în viaţa economică au fost naţionale; primii întemeetori ai comerţului, ai industriei au fost dintre cei legaţi cu trup şi suflet de brazda ţării lor.

Mult-puţinul cât a fost, a fost în mâini româneşti. Cronicarii ne vorbesc încă de prin sec. XVII şi XVIII de negustorii români, care aveau relaţii internaţionale, cum erau acelea cu negustorii genovezi din porturile Dunării sau cu fabricanţii din Lipsca şi alte centre industriale din apus.

Din nenorocire, nici nu apucase bine să se înrădăcineze tradiţia şi deprinderile negoţului, că a şi început să curgă în ţară străinii din toate părţile, care atraşi de bogăţia ţării şi de bunătatea poporului, s'au pripăşit — mai întâi la oraş apoi şi la ţară, — unde au început concurenţa comercială.

Cu multă uşurinţă, au reuşit să se substitue românilor, care aveau de luptat cu arme neegale. Străinul venia cu el, experienţa seculară, moştenită din generaţie în generaţie, apoi viclenia, şiretenia, perversitatea şi minciuna, caracteristică rasei judaice, oferea fiilor lui Iuda, atâtea avantagii în lupta ce aveau s'o ducă pentru triumful lor şi nimicirea noastră. Căci viaţa unui popor se judecă adesea şi după trecutul şi viaţa sa comercială.

In viaţa noastră economică, găsim la început acele nuclee sănătoase — corporaţiile sau breslele — despre existenţa cărora avem destule documente.

Disparaţia lor, a fost pusă la cale de cei interesaţi. In această privinţă, se cunoaşte cazul recent dela Iaşi: exista o industrie a plăpumarilor români în vechea capitală a Moldovei. Jidanii adunaţi în sinagogi, au pus la cale concurenţa, până la desfiinţarea plăpumarilor români, vânzând marfa lor sub-cost un timp, pentruca în urmă rămaşi fără rivali, să-şi scoată îndoit paguba..

Iată cum au ştiut fiii lui Israel, să distrugă o ramură vitală a neamului nostru, cu mijloace nedemne şi necinstite. Şi acest sistem şi procedeu al lor continuă încă şi astăzi.

Breslele vechilor noştri negustori, erau organizaţii profesionale, cu statute aprobate de Mitropolitul ţării şi adesea chiar de Domn, care aveau de scop, tocmai păstrarea comerţului şi a industriei în mâinele românilor.

Cei care şi-au dat seama de obstacolul acestor bresle, au fost jidanii, care au sacrificat orice, pentru desfiintarea lor, făcându-şi drum liber pentru cucerirea comerţului, finanţelor şi industriei naţionale.

Dintr'o scrisoare adresată Domnului Grigore Ghica Vodă, pe la 1849 se vede destul de bine lupta dusă de breslaşii români, pentru păstrarea şi ocrotirea economiei naţionale, de năvala jidanilor.

Iată câteva rânduri, pline de durere şi amărăciune, adresate Domnului din vremea aceea, ca o ultimă şi supremă instanţă:

. . . breasla blănarilor din oraşul Botoşani are statornicite aşezări, atât dela foştii mai înainte luminătorii Domni, cât şi dela preasfinţiţii arhierei, hotărîtoare ca nici de cum să se amestece în ia naţii străine, adică Armeni şi Jidani. Care urmăria s'au păzitu, ca o sfântă legiuire; iar dela o vreme naţia jidănească aceia ce cu sumeţie să amestecă fără îndrituire în toate, s'au nărăvit a întra şi în acest meşteşug, (blănăria) ce este periorisat cu îndestule legături. Că astăzi întru atâta s'au întins mrejele răului şi vicleanului lor scopasu, încât noi, Cristianii (creştinii), pământeni, am rămas cu desăvârşire impilaţi, într'o simţitoare obijduire.

„Pentru că, prin felurite uneltiri, ne smomescu calfele lucrătoare, ne împiedică alisverisulu".

„Acei scăpătaţi şi ajunşi în stare nenorocirilor, au cantandisit a fi cerşetori, din singură pricină a jidovilor, a căror răutate şi aerului este nesuferită".

Iată deci cauzele pentru care noi nu am putut avea o tradiţie comercială, o viaţă naţional-industrial-financiară.

Şi astăzi ne resimţim în toată viaţa noastră cultural-politică-economică, de lipsa unei clase de comercianţi români, care să pregătească elementele în lupta, ce se dă pe teren economic.

Singura soluţie care poate remedia răul este următoarea: repararea greşelei istorice care s'a făcut — acordând drepturi şi privilegii străinilor care ne-au asasinat în propria noastră ţară — şi luarea măsurilor severe, pentru înlăturarea concurenţei nefaste, ce ni se face pe toate tărîmurile economice.

G. Făcăoaru.

Un glas din public

Mult Stimate Domnule Profesor

I. C. Cătuneanu, Cluj

Atât prin scrisul D-v. cât şi prin gesturile D-v. ţineţi mai presus de toate apărarea naţiunei Române, contra elementului jidovesc, apărînd în faţa instanţelor judecătoreşti prin frumoase şi temeinice cuvinte, apărând floarea tinerimii din universităţi, precum şi pe nenorociţii Moţi care au o soartă tristă în urma politicianilor Români.

Şi Vă rugăm Domnule Profesor să primiţi cele mai călduroase mulţumiri din Sufletele Moţilor.

Răchiţele la 25 | III—1928

Şuşman Teodor

România din tranşee şi România de astăzi

Domnului Prim-Ministru Vintila Brătianu îi aducem la cunoştinţă următorul fragment din „Oltenia economică" No. 16 din 28 Martie 1928, spre a medita asupra conţinutului şi a îndrepta, fiind la putere, relele, de care cu tot adevărul se plânge sergentul Băzăvanu.

Politica tranşeei

In numele cinstei şi dreptăţei, toate partidele se străduiesc să încredinţeze masele, de câtă fericire le aşteaptă dela guvernele pe care fiecare partid îl promite cel mai cu cap şi inimă pentru ţară.

De zece ani se promit toate fericirile şi ţara săracă cu duhul le aşteaptă.

In această aşteptare zace însă spiritul de luptă al tranşeei.

Sergentul Bazăvan, tipul românului de nădejde în toate acţiunile grele ale frontului, îmi spunea mai dăunăzi:

— Uite Domnule, eu şi după zece ani de când am părăsit tranşeea, mă socotesc tot ca în războiu. **De zece ani de zile nu văd decât necinstea întinzându-se groasă ca pâcla de gaze asfixiante pe care le aruncau nemţii peste noi.** Faţă de prigoanele de tot felul, mă simt par'că îngropat iar în tranşee, iar toată angaralele cari vin par'că se sparg în buza tranşeei, cum se spărgeau obuzele pe Dealul Iveştilor şi ne îngropau în ţărână în noaptea aceea de pomină.

Şi fostul meu sergent, priveşte în noaptea amintirilor şi desprinde din ele luminile ce-i joacă în ochi.

— Vă mai amintiţi, Dle Căpitan? Stam ca nişte cârtiţe sub pământ. Noaptea era neagră catran. Hăuiau văile Vrancei de tunărie şi mitraliere. Rachetele luminau o clipă în văzduh, apoi se stingeau. Obuzele se spărgeau deasupra tranşeei, iar ţărâna ne curgea peste căşti, lovindu-ne în ochi şi astupându-ne gura. Şi ca să treacă timpul vorbeam de politică. Iar Dv. cu ţărâna în gură ne spuneaţi că alta va fi România pe care noi o făuream atunci.

O Românie mare, dreaptă şi cinstită. Cu credinţa că aşa va fi, aşteptam pe fundul tranşeei ordinul de luptă, gata să murim cu acest vis în inimă.

Unde este România pe care o propovăduiaţi atunci cu gura plină de sfânta ţărână a tranşeei?

Aşa se întreba bravul meu sergent Băzăvan. Iar eu mi-am simţit gura plină de ţărâna morţilor şi am tăcut crunt.

Pandurul.

Nota Redacţiei

Ne placem să credem, Domnule Prim-Ministru, că în tihna sfintelor Sărbători, şi în liniştea moşiei Dtale de la Mihaeşti, vei avea timpul necesar şi simţul reculegerii sufleteşti, din care poate isvori controlul de sine şi energia morală faţă de cei pe cari îi conduci, spre a te hotărî ca prin fapte prompte şi bine chibzuite să risipeşti amărăciunea luptătorului de la Iveşti şi a noastră a tuturora.

Banca Industriaşilor şi Comercianţilor Români Arad

Ziarul „Voinţa Poporului" din Arad No. 13 din 22 Martie a. c. conţine pe pag a 4-a Bilanţul Băncei Industriaşilor şi Meseriaşilor Români din Arad, încheiat la 31 Dec. 1927.

După un an şi opt luni de gestiune numita bancă — singura de acest fel în Ardeal — la un capital de 2 milioane de Lei, bilanţul se închee cu un activ de aproape 4 şi jumătate milioane Lei şi arată un profit curat de 209 mii Lei, ca reserve se văd odată 51.152 Lei, şi ca Fond de reservă, şi Lei 84.840 sub co Interese Transitorii — pe lângă aceste cifre, dacă şi profitul de pe anul trecut s'ar trece la fonfondul de reservă Banca Industriaşilor şi com. rom. din Arad ş'ar consolida foarte mult situaţia.

Ţinând cont de greutăţile cu care a luptat această instituţiune, şi de p. ţinul sprijin de care s'a bucurat; din partea acelor factori economici chemaţi săi uşureze prosperarea — constatăm din cifrele publicate în bilanţ, că nici nu se putea aştepta un resultat mai frumos.

Ce nu ne convine, din cuprinsul bilanţului, sunt următoarele împrejurări:

1. că Banca Naţională a României, a acordat, Băncei Industr. şi com. rom. din Arad un credit de reescont de abia 10% din mărimea capitalului social, atunci când Banca Marmarosch Blank, beneficiază de un credit de reescont de patru ori mai mare, decât capitalul social — sau dublu cât capitalul plus reservele.

al 2-lea, că Creditul industrial n'a acordat numitei bănci, nici un bănuţ credit, atunci când jidanii Fraţii Neumann, beneficiază de zeci de milioane Lei credit,

al 3-lea că, Băncile, care îi acordă reescont îi calculează dobânzi prea urcate. (La $1^1/_2$ milioane Lei reescont, găsim în co. Profit şi perdere Lei 200.000 interese de reescont.)

Din partea noastră, dorim tinerei Bănci a comercianţilor şi Industriaşilor Români din Arad, deplină prosperitate, şi rugăm pe Onor. Conducători ai Băncei Naţionale şi ai Creditului Industrial, să sprijinească cu mai multă tragere de inimă o bancă românească pusă în serviciul meseriaşilor şi comercianţilor români la graniţa de vest a ţărei.

Şt. Peneş
Expert contabil.

Ce-i doare pe Jidani

Aflăm din „Jüdische Presszentrale Zürich" No 488 din 23 Martie 1928, că Uniunea Jidanilor zişi români din America au prezentat ministrului nostru de la Washington, dlui Creţianu, un memoriu, în care îi cere, printre altele, să stăruiască pe lângă guvernul român, ca acesta să disolve *Asociaţia naţională a studenţilor creştini* din România, aşa precum cerea şi Jidanilor Horia Carp, senator al partidului naţional-liberal, în „Curierul israelit" într'un număr din primele 3 luni ale acestui an. Din această informaţie desprindem două constatări şi un preţios învăţământ:

Pretenţia Jidanului Horia Carp a avut imediat nu numai ecou, ci urmare la Jidovimea de peste Ocean; a doua constatare: îi doare pe Jidani organizaţia naţionalistă şi creştină a studenţimei noastre.

Invăţământul: Studenţii noştrii cu toţii să între în acea organizaţie, să cultive să propage doctrina naţionalistă creştină, şi să întărească solidaritatea lor pentru-că aşa impun interesele superioare ale neamului.

Dovadă? — Necazul Jidanilor, duşmanii neamului.

Pentru ziarul „Patria"

Domnule Director,

In No. 15 din 21 Ianuarie a. c. ziarul „Patria" din Cluj s'a ocupat de persoana mea ponegrindumă cu cele nemai pomenite minciuni şi bîrfeli făcându-mă hoţ şi craiul hoţilor, la care eu printr'un memoriu în scris răspunzând din punct în punct m'am prezentat la redacţie şi am cerut ca să-mi comunice cine a dat afirmaţiunile că eu aş fi hoţ şi că aş fi făcut rele peste rele, la care dl Director dela „Patria" mi-a comunicat că v'ro patru ţărani din comuna Răchiţele, au fost la redacţie şi au spus câte minciuni toate.

Ţin să afirm că acei ţărani sunt numai antreprenorii lui Tişler ba dintre dânşii sunt şi crişmari care nu văd mai departe cu ochii lor decât să fie servi la jidani şi având asupra mea ură fiindcă nu i-am lăsat să distrugă interesele comunii ba mai mult pentru că ca primar am vrut să transform toate crişmele în măcelării ca pe viitor să nu mai aibă bolile cuib.

Nu mă miră mult fapta ţăranilor din Răchiţele care au fost la „Patria" cu minciuni fiind că sunt numai nişte analfabeţi şi beţivi, dar mă miră mult fapta ziarului „Patria" şi în special fapta Domnilor dela acel ziar care au pornit asupra mea scriind un articol cu titlu de excroc şi hoţ, pe cât vreme domnii dela „Patria" m'au putut cunoaşte din cele 30 de articole ale ziarului „Patria" care s'au ocupat mult cu măcazurile noastre prin 1923 şi până în 1927, cunoscând că eu nu am fost hoţ şi excroc, ci bun român, prin faptul că cu ajutorul pe care l'am avut am putut câştiga comunei 6000 iug cad. pădure şi păşune.

E lucru dureros acesta, ca un român care ani dearândul a suferit numai pentru binile neamului suferind şi sub unguri luni de temniţă pentru că a fost bun român, şi astăzi să fie batjocorit şi ponegrit şi nu pentru altceva decât pentru ură politică, câţi hoţi au fost în ţara Românească şi câţi jidani au venit şi au făcut adevărate jafuri şi hoţii şi nu s'a aflat nici un redactor la ziarul „Patria" pentru ai descrie numai precum era, dar iată că-i face cinste şi ponegreşte pe cel mai bun român din Munţi, cunoscut ca bun român şi însuşi de M. S. Regele Ferdinand I. cunoscut şi de Ministrii Ţării şi de cei mai vrednici Prefecţi pe care ia avut Clujul până acuma.

In speranţa că voi fi ascultat şi apărat

Vă rog să primiţi Dle Director mulţămirile mele.

Răchiţele la 31. II. 1928.

Şusman Teodor
fost Primar Răchiţele.

Corespondenţă din Huedin

Mult Stimate Domnule Redactor,

Vă rog să binevoiţi a însera în coloanele revistei noastre, următoarele:

In No. 9 din 1 Martie a. c. revista „Infrăţirea Românească", a publicat sub titlul „Manevre inadmisibile", ceva privitor la persoana mea, prin faptul că nu s'a primit la timp dosarul referitor la exproprierea moşiei Jidanilor M. Ţischler şi Bürger şi cele 10 Comune în chestie. Pentru aceasta caut să lămuresc opinia publică, că acuzările ce mi-se atribuiesc, sunt complectamente lipsite de adevăr şi să mă explic:

1. In ziua de 21 Ianuarie s'a adus hotărârea noastră No. 7/1928, — hotărâre pe cât de echitabilă, pe atât şi de logică, — prin care a triumfat o dreptate înmormântată pentru cele 10 comune, al căror guvernator absolut era jidanul Tischler. Conform Art. 73 din legea Ref. Agr., hotărârile trebuiesc trimise spre afişare primăriilor comunale respective.

Dela noi hotărârile au fost expediate, după cum se poate constata şi din condica de expediţie a Comisiunei, cu data de 24 Ianuarie a. c., 22 fiind Duminică, iar în ziua de 23, abia s'au putut copia. Surprinzător: procesele verbale de afişare au sosit cu o întârziere de 20—30 de zile (!) şi anume: unele la 18 Februarie, (Secuien) altele la 22 Ianuarie (Ciucea, Poieni), iar unele tocmai la 1 Martie (Calata),

Or, dela noi nu se putea expedia Comisiunei Judeţene dosarul respectiv fără de aceste anexe, aceasta fiind cel mai lesnicios incident de ridicat din partea avocatului proprietarilor şi deci aceasta ar fi tărăgănat şi mai mult pronunţarea hotărârei în această delicată expropriere, din partea Comisiunei Judeţene.

2. Acum caut să răspund umanitaristului anonim al ziarului „Patria". Constat că articolul publicat este cu desăvârşire lipsit de adevăr, de formă, şi chiar de bun simţ şi informaţiuni sigure.

De formă este lipsit, prin faptul că subsemnatul nu sunt secretarul agronomului, ci al comisiunei de Ocol.

De fond şi celelalte este lipsit, prin faptul că eu nu numai că n'am pactizat cu evreul Tischler, după cum afirmă anonimul din ziarul apărător al jidovimei în genere, dar mărturisesc că nici nu cunosc ce fel de mutră are acest jidan, iar pe avocatul său nu l-am cunoscut decât cu 1/2 oră înaintea desbaterei acestui proces.

E drept că am fost la Cluj în ziua de 18 sau 19 Ianuarie, dar pot proba cu martori că n'am fost decât la dl Primpreşedinte al Tribunalului şi la dl Preşedinte al Comisiunei de Ocol, în interes de serviciu.

Aşa că anonimul articolului din „Patria" zadarnic voieşte să-şi mascheze faţa, căci noi tot cunoaştem parada lui de cuvinte, după vorba bătrânească: „Lupul îşi schimbă părul, dar naravul, ba"!

In fine, cer ziarului jidovit „Patria", precizări concrete, ca să-mi primesc pedeapsa ce-o merit, lămurindu-se astfel şi opinia publică.

Mulţumindu-vă pentru ospitalitatea ce mi-aţi acordat, vă rog să agreaţi, Stimate Domnule Redactor, Asigurarea frumoaselor mele sentimente ce vă păstrez.

V. I. Tămăşescu Nicoleşti
Student
Secretarul Comis. de Expropr.
Huedin—Cluj.

O gazetă săptămânală a L. A. N. C. Ni se cere din multe părţi să scoatem o gazetă săptămânală prin care L. A. N. C. să poată lua o parte mai activă la viaţa publică a României Mari să aducă ştiri de tot felul să combată atacurile şi ponegririle aduse Neamului nostru şi să dea sfaturi practice pentru popor.

Pentru a putea controla — dacă cererea de mai sus este pe placul tuturor aderenţilor L. A. N. C. — rugăm pe toţi cetitorii şi aderenţii noştrii, precum şi Organizaţiunile Ligei, să binevoiască a ne comunica printr'o carte poştală, părerea referitor la scoaterea unei gazete săptămânale ca organ Central al L. A. N. C., şi la câţi abonaţi numindu-i cu adresa exactă am putea conta.

Solidaritatea în duşmănie

Cetim în No. 480 din *Jüdische Presszentrale Zürich*, că Jidanul Wiliam Sirovich, a propus în Senatul Statelor Unite, ca preşedintele Coolidge să intervină pentru protecţia Jidovilor din România, şi dacă demersul va rămâne fără rezultat să rupă relaţiile diplomatice cu România.

Numai după intervenţia ambasadorului român din Washington Grecianu, pe lângă jidanul Marschall, şi după asigurarea dată de ambasador, că agitaţiile antisemite vor fi împedecat., şi că vinovaţii devastărilor dela Oradea şi Cluj vor fi pedepsiţi, s'a învoit jidanul Sirovith să-şi amâne intervenţia până ce va vedea realizarea promisiunilor de mai sus.

*

Jidanul Lucien Wolf secretarul comitetelor unite de externe, a deputaţilor Jidani din Anglia a intervenit direct printr'o scrisoare adresată ministrului de externe Titulescu prin care se plânge de pedepsele prea uşoare, croite vinovaţilor de tulburările dela Oradea şi Cluj.

*

Studenţi universitari din Genf acuză pe Studenţii români în faţa Uniunei internaţionale a studenţilor, pentru intâmplările regretabile din Oradea, în decursul cărora studenţii Români au insultat minorităţile maghiare şi jidoveşti, — rugând'o să aducă la cunoştinţa studenţilor români această plângere.

Mai jos se reproduce fotografia unui petec din tora distrusă la Oradea.

*

In No. 481 din aceiaş publicaţie, cetim, că delegatul Bulgariei în Liga Naţiunilor Costa Todoroff — probabil să câştige simpatia finanţei jidoveşti — trecând prin New York se exprimă faţă de redactorul ziarului „Jewish Tribune" că „Antisemitismul nu este numai o manifestaţiune de barbarie, ci este forma celui mai inferior sadism".

Iar ca intregire a celor de mai sus, cetim mai departe, că Populaţia Jidovească din Bulgaria a publicat manifeste despre persecuţia jidanilor din România şi a ţinut prăvăliile închise în tot decursul zilei — iar şefrabinul a ţinut o vorbire în care a condamnat cu cea mai mare asprime abuzurile studenţilor români.

*

In felul acesta sbiară zilnic presa internaţională a coholului Jidoveşc contra noastră a Românilor, care trebue să suferim la noi acasă, insulte, agresiuni, spionaj, atentate, comploturi şi jafuri din partea **Jidanilor** fără ca să cutezăm a-i atinge măcar cu o vorbă!

Până când vom mai putea suporta atâta batjocură, şi teroare din partea blăstămatului neam jidovesc?

Români! Deşteptaţi-vă!
Din somnul cel de moarte!
Jidanii ne sugrumă Naţiunea!

CFR din Ardeal, după 10 ani dela Unire

„Voinţa Poporului" din Arad No. 14 din 29 Martie a. c. publică sub titlul „**Tablourile funcţionarilor CFR. Inspecţiunile L. M. şi T. şi Div. V. Contabilitate Arad**" numele tuturor funcţionarilor dela conducerea Inspecţiei şi a secţiei L/c 5 de telefon şi telegraf — atât din Arad, cât şi dela Secţiile din Alba-Iulia, Petroşani, Simeria, Arad — (cu două Secţii 4 şi 5) Gurahonţ şi Sibiu.

Din 56 de funcţionari abia 11 sunt Români adecă cam a cincea parte — şi de rang mai inferior —, iar ceilalţi sunt minoritari.

Mai departe, în articolul introductiv ni-se spune, că cei mai mulţi minoritari în special maghiari, sunt foarte aroganţi, dispreţuitor a tot ce este românesc. Nici după zece ani nu, ş'au însuşit limba românească.

Nu streinilor din serviciul CFR le băgăm vină pentru purtarea lor, descrisă mai sus, ci conducerei CFR, care nici după zece ani de administrare, nu ş'a creat ingineri şi funcţionari români, care să înlocuiască puzderia de streini — care plătiţi fiind de Statul român, îşi bat joc de tot ce este românesc.

Domnule Teodorescu Director General al CFR. până când vei mai tolera, şi întreţine cu banii Cfreului, şovinişti maghiari la graniţa de vest a României?

Datorinţa fiecărui român cu suflet curat este a se abona la „Infrăţirea Românească", căci numai aşa putem lupta contra liftelor jidane.

Primim din partea Asociaţiei Române pentru propaganda aviaţiei următoarea adresă de mulţumire:

ASOCIAŢIA ROMÂNĂ PENTRU PROPAGANDA AVIAŢIEI

A. R. P. A.

Bucureşti. Strada Lipscani No. 3.
Telefon 311|99.

D-Sale

Domnului Profesor Universitar

I. C. Cătuneanu

Cluj

Asociaţia Română Pentru Propaganda Aviaţiei, îşi face o cinste să vă exprime pe această cale mulţumiri entuziaste pentru sprijinul ce-i acordaţi.

Cauza aviaţiei constitue una din marile probleme ale naţiunei noastre; era firesc ca D-voastră, prea cunoscut luptător pe toate tărâmurile naţionale să o îmbrăţişaţi aşa cum aţi dovedit.

Urându-vă succes pe noul tărâm, care e şi al nostru, vă rugăm să primiţi expresia distinsei mele consideraţiuni.

Director general al A. R. P. A.
Colonel Rujinski
Indescifrabil

Incorectitudinea profesională a avocatului Fabius

Citim în ziarul jidovesc „Uj Kelet" No. 78 din 3 Aprilie 1928, şi reproducem tocmai din această foaie, pentru ca să nu se obiecteze că ne servim de un argument, luat din isvor antisemit, reproducem următorul fragment din care publicul românesc din Cluj va avea prilejul să judece incorectitudinea profesională a numitului avocat, membru în partidul naţional-liberal:

„Un intermezzo interesant

„Preşedintele Furnea dă cuvântul dlui avocat Fabius.

„Ai cuvântul dle avocat, dar trebue să constat, că d-ta atât contra clientului D-tale. dl Ignatie Blatt, cât şi contra acuzaţilor Hugó Semlyén şi dr. Iuliu Hirsch ai înaintat denunţ penal. Rolul D-tale ca apărător nicidecum nu se poate aduce în concordanţă cu faptul acela, că D-ta ai înaintat denunţuri penale împotriva clienţilor D-tale.

„După această declarațiune a Președintelui a urmat în sală o tăcere penibilă de câteva momente. Avocații din sală priveau întrebător spre avocatul Fabius, care apoi zăpăcit riposta:

Cu surprindere trebuie să aud, că stau înaintea unei situațiuni noi. Cu siguranță este o neînțelegere, dar pentru evitarea altor neînțelegeri predau cuvântul tovarășului meu apărător".

INFORMAȚIUNI

Sărbători Fericite. Tuturor sprijinitorilor și cetitorilor nostrii le dorim Sărbători Fericite, cu ocazia Sfintelor „Paști".

Facem această urare, nu ca un simplu obicei de bună cuviință, ci dintr'un motiv cu mult mai important, și anume:

Dorim ca Invierea Mântuitorului Christos, să insemneze și *Invierea Conștiinței Naționale* și ajungând împlinirea poruncei Dumnezeești: că Mântuitorul va învia a treia zi, să ajungem să vedem cel puțin de astă dată spectrul Pericolului Jidănesc, convinși că aceiaș seminție, care a persecutat, a schingiuit și în urmă l-a restignit pe Isus, sunt aceia care ne persecută, ne schingiuesc, ne jefuesc, ne robesc economicește și politicește pe noi Românii ca să ne distrugă.

Dorim mai departe, *ca tot Românul să se deștepte din somnul cel de moarte*, cel puțin azi după 80 de ani, de când acest imn a fost cântat de — în veci neuitatatul poet „Andrei Mureșanu" la 1848.

Voim ca în anul acesta, când se împlinesc 50 de ani dela realipirea Dobrogei, și zece ani dela Intregirea României, cu provinciile subjugate, să dispară dintre noi

„*A pizmei răutate și oarba neunire*" și să ne dăm mâna ca frații, pentru ca

„*Uniți în cugete și simțiri*" să luptăm în contra *Pericolului Jidănesc*, în primul rând și în contra tuturor dușmanilor interni sau externi, văzuți sau ascunși — și să facem ca România să fie a Românilor, și pe teren Comercial, Industrial și financiar.

Christos a Inviat!
Infrățirea Românească.

*

Ce nu trebuie uitat. Amintim cititorilor noștri următoarea constatare, făcută de distinsul profesor universitar dela București, Dl. Simion Mehedinți, privitoare la aliantele partidului național-țărănist:

„*Faptul penibil că streinii și dușmanii statului în nici într'un partid nu-și pun mai multă nădejde de cât în partidul național-țărănist, aici stă toată grozăvia situației*".

Și aceşti domni au inconștiența să revendice puterea!

Domnilor, ahtiați de putere, ori vă cumințiți ori putreziți în opoziție.

*

Inștiințare

Membrilor Comitetului Central Executiv L. A. N. C., Membrilor Marelui Consiliu L. A. N. C., cum și tuturor fruntașilor mișcării naționaliste-creștine.

D. Prof. I. C. Cătuneanu, președintele L. A. N. C., a convocat pentru ziua de Vineri, 20 Aprilie a. c. la Focșani, atât Comitetul Central Executiv, cât și Marele Consiliu L. A. N. C.

Ședințele se vor ținea în casa dlui General Dr. Macridescu. In afară de dările de seamă ale organizațiilor regionale și județene, și de propunerile de o mai puternică activare a propagandei și organizării, va fi ca punct principal la ordinea zilei chestiunea regrupării forțelor mișcării naționaliste creștine într'o Ligă unitară.

Deaceia fruntași cunoscuți ai mișcării naționaliște creștine și reprezentanți ai tinerimii luptătoare, chiar nefăcând parte din L. A. N. C., vor fi bineveniți la ședința Marelui Consiliu. Sunt rugați a se considera invitați prin aceste șire. In ședința Marelui Consiliu L. A. N. C., vor avea vot consultativ.

E probabil că discuțiile nu se vor termina în ziua întâia. In cazul acesta ele vor continua și a doua zi. In orice caz ar fi de dorit ca toți participanții să sosiască de Joi seara. Iar în vederea găzduirii să înștiințeze cu câteva zile înainte pe dl Christache Solomon (proprietar, str. Gării, Focșani), președintele L. A. N. C. din județul Putna, anunțându-i și ora sosirii în gara Focșani.

Secretariatul General L. A. N. C.

*

In atenția publicului clujan. Aflăm că în procesul de faliment fraudulos deschis prin arestarea celor 3 Jidani dela Băncile-Unite din Cluj, *Ignatz Blatt, Semlyen Hugo* și *Hirsch Gyula*, figurează ca apărători a acestor escroci calificați, alături de mai mulți avocați Jidani și avocații români *C. Xantopol* și *Ștefan Fabius* membri în partidul liberal din Cluj. Dăm aceasta notiță pentru ca publicul românesc să afle pe o parte din Românii cari s'au pus în slujba Jidanilor, după-ce aceștia au sărăcit pe deponenții români; și pentru ca publicul românesc să aprecieze pretențiile partidului liberal de a reforma moravurile prin acțiunea politică a unor membri, cari se pretează la asemenea avocatură cum desfășură, în cazul mai sus amintit, avocații Fabius și Xantopol. Iată cu cine partidul liberal vrea să moralizeze viața publică a Ardealului!

*

Studențești. Societatea Studenților în Agricultură Cluj a ales pe anul social 1928—29 următorul comitet de conducere: Președinte: I. Olteanu, V. președinte: I. Boghiu, Secretar Gen.: V. Dumitrean, Secretar de șed: I. Dencilă, Casier: V. Oros, Bibliotecar: E. Pop și V. Petrenco, Intendent: M. Piescu, Cenzor: L. Valeant.

*

In articolul Dlui I. C Cătuneanu, intitulat „*ori-ce rău spre bine*" din numărul de 1 Aprilie s'a strecurat o greșală de tipar: în loc să se tipărească „Greșala s'a consumat a apărut: „Greșala s'a cunoscut". Rugăm tipografia să fie mai atentă.

Tot în chestia Moților

Publicăm următoarea dreaptă cerere, ce trebuie fără zăbavă executată:

Onor. Comisiunea I Agrară pentru Expropiere și Improprietărire Huedin

Subsemnații în numele celor zece comune de moți respectuos vă rugăm ca pe baza hotărârei nrul 7/928 adusă de Dvs. precum și pe baza hotărârei no 98/1928 a Comisiunei pentru Expropriere și Improprietărire a județului Cluj, binevoiți a ne da în stăpânire întreg teritorul ce ne compete pe baza hotărîrilor de mai sus.

Suntem în primăvară trebuie să începem lucru și să ne scoatem vitele la pășune. Deaceia am dori ca fiecare comună să-și aibe delimitată porțiunea ei de pădure și pășune.

Ori ce întârziere ne-ar aduce pagube foarte mari.

Ciucia la 24 Martie 1928.

Primarii comunelor: Ciucia: Vasile Brudasca mp., Valea Draganului: Georghe Geurgiuman mp., Lunca Vișagului: Teodor Pașcalau mp., Vișag: Merca Ioan mp., Rogojel: Pascalau Vasile mp, Săcuien: Anca Filimon mp., Bociu: Tonca Constantin mp., Bologa: Ion L. Potra m., Poieni: Ion Marghitaș mp., Traniș: Tulbure Gheorghe mp.